

EL PROTAGONISTA

* El relleu d'un simple rector de parròquia comporta una certa càrrega emocional, un cert protagonisme de la persona que se'n va i de la que ve i alguna preocupació perquè la feina no es traspalsi més del que és inevitable.

El risc d'aquestes situacions és l'exageració del paper de les persones en la vida de l'Església.

* Avui Jesús ens parla amb la pacient pedagogia de les paràboles. I els seus ensenyaments, ens vénen com l'anell al dit. Efectivament estem davant d'un tema difícil: "A què podem comparar el Regne de Déu?" A què podem comparar, per tant, la seva Església que n'és signe i instrument?

El Mestre ens posa l'exemple de l'home que sembla el gra i ja no pot fer res més fins a l'hora de la sega. Per tant, hi ha un temps perquè "la gent" -preveres i laics- siguem diligents: el de la sembra i el de la collita.

Però la meravella de la germinació, del creixement i de la formació del blat granat dins de les espigues, es va realitzant de nit i de dia, mentre el sembrador dorm o està llevat, sense que ell sàpiga com.

És obra del Senyor. Sant Pau, escrivint als corintis, ho declara obertament (I Cor. 3,6) "Jo vaig plantar, Apol·ló va regar. Però era Déu qui feia créixer. Per això, el qui planta no és res, ni el que rega, sinó el que fa créixer, Déu. Nosaltres som col·laboradors de Déu. Vosaltres sou conreu de Déu". Col·laboradors els uns i conreu els altres de l'únic protagonista que és el Senyor.

* Que Ell ara ens ajudi a portar a la vida, aquest ensenyament. I també el de la bellíssima paràbola de la més petita de les llavors que ve a corregir la nostra tendència a considerar insignificants els començaments de totes les empreses quan no es poden preveure els resultats. És el cas de tot el que venim fent al servei de l'Evangeli.

La petitíssima llavor de la mostassa, compta amb la força de Déu i es desplega amb l'esplendor de l'acolliment. Així és de fascinant l'Església quan es fidel a l'Esperit. Qui s'hi apropa, fa seu el cant dels pelegrins (salm 84): "Que en són d'amables les vostres estances, Senyor de l'Univers! La meva ànima es deleix pels atris del Senyor. Fins l'ocell ha trobat una casa; l'oreneta el seu niu per posar-hi els seus petitons, prop dels vostres altars."

L'Esperit d'amor fa que l'Església petita i pobra pugui ajocar tothom a la seva ombra.

* Avui sembro la llavor de la Paraula -per darrer cop com a rector- a la parròquia de St. Esteve. Durant gairebé divuit anys ho he fet cada festa. I us he escrit un full cada setmana. El meu propòsit -el meu deure- era la mesura.

Perdoneu -si us plau- els excessos d'algun moment i encara més, els silencis culpables que hi hagi hagut. Vulgueu-me disculpar també dels excessos en el tracte i sobretot de les moltes omissions.

* La primera trobada amb vosaltres va ser entorn de la Taula del Senyor i avui tenim la sort d'acomiar-nos al mateix indret. Hem fet un llarg camí plegats. El Senyor ens ha portat a una creixent acceptació mútua fins a la confiança. Gràcies a Déu, hem compartit la mateixa sort, tal com era el meu propòsit inicial. I si un servidor he arrelat a la ciutat fins a sentir-la meva, ha estat gràcies a la constel·lació de beneficis que he rebut de tots vosaltres i de molts altres que ja han arribat, per Crist, a la plenitud de la Vida. (He estat testimoni privilegiat de moltes coses grans que el Senyor ha fet en vosaltres, de moltes iniciatives de servei generós als malalts, als ancians, als marginats. He estat testimoni d'excepció de la vostra fe sovint probada per grans tribulacions. De cristians d'una peça que s'han encarat al sofriment amb el do de Fortalesa i a la mort amb la virtut de l'Esperança. Hem compartit moltes festes i grans alegries i gràcies a Déu hem acompanyat i acompanyem quatre vocacions a la vida consagrada i compartim el dolor que només siguin quatre en tots aquests anys!

* Davant la nova etapa de la comunitat de St. Esteve i davant la meva nova missió, us convido, tal com ho feia quan vaig venir, que tots invoquem el Senyor per demanar coratge.

Perquè -tinguem seny!- tot està per fer però en el Senyor, tot és possible!

PREGUEM ELS UNS PELS ALTRES

Intencions de pregària per a la Missa: DISSABTE, dia 14 a les 20.30: Teresa Riera i Mogas. DIUMENGE, 9: Antoni Carbó. 11: en acció de gràcies. 12: 1er aniversari d'Antoni Tarbal. A LES SIS DE LA TARDA: pel poble fidel. DILLUNS, 7.30: Francesc & Carme. 9: Pere i Teresa Grivé. 20: pels difunts de la setmana. DIMARTS, 7.30: Francesc & Carme. 9: família R.S. 20: Josep Nadal, anivers. (menció 40 aniv. Casament Moreno-Costa) DIMECRES, 7.30: Francesc & Carme. 9: Martí Vallès. 20: Antoni Estapé. DIJOUS, 7.30: Josep Bellavista. 9: Lluís Diumaró. 20: Esteve Garrell. DIVENDRES, 7.30: intenció disponible. 9: Montserrat Saló. 20: Maria Munt Solana. DISSABTE, 7.30 intenció disponible. 9: Josep Cola. 20.30: Vicenç Vallbona.

Preguem pels nostres germans difunts: Dolores López Castillo, de 92 anys, que morí el dia 11 i Concepció Dilmé i Compte, de 84 anys, que morí el mateix dia. Alfonso Navarro Martínez, de 88 anys, que morí el dia 12, Braulio Pelegrina Sacristan, de 88 anys i Carme Margall, de 88 anys, que moriren el dia 13.

Déu els hagi perdonat. Demà dilluns a les vuit del vespre celebrarem la Missa pels difunts de la setmana i en memòria de Pere Font, Magdalena Oliver Brocal, Montserrat Sala, José Antonio Alfonso, Maria Martínez i Ramon Tarbal, en l'aniversari de la seva mort.

CONTE PER A LA HIGIENE MENTAL

Una vegada hi havia un predicador que, de la trona estant, veia llagrimetes d'emoció als ulls dels qui l'escoltaven. Com que era de carn i ossos i estava tan cofoi del seu sermó, que es va estarrufar. I per no caure en la temptació de l'orgull, quan baixava de la trona anava repetint: "Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam!" Que traduït vol dir: "No ens doneu a nosaltres la glòria, no ens la doneu, Senyor. Més aviat, doneu glòria al vostre nom!"

A peu d'escala l'esperava el sagristà. En sentir que pregava d'aquesta manera, li va etzibar: "No n'hi ha per tant!"

I aquell predicador que s'havia estarrufat, va restar agraït per sempre més al sagristà, perquè amb la seva sortida li havia retornar el seny.

Gràcies